

På sundhedsområdet er der brug for en helt anderledes vidtgående indsats end den, regeringen lægger op til. Der er noget fundamentalt galt med vores sundhedssektor. Meget enkelt kan det siges, at der er for meget profit og for mange pengeinteresser, der har sneget sig ind i sektoren, og for lidt sundhed og forebyggelse. Ventelister, sygehuslukninger og borgernes frustrationer herover har åbnet vejen for markedskræfterne. Resultatet er en milliardindustri med særdeles tvivlsomme resultater.

Eksemplerne er jo mange: Hoftepatienter, som blev misbrugt i Bonelocskandalen, private klinikker, som reklamerer med såkaldte damepakker, medicinalindustrien, som kæmper indædt mod kontrol med medicinalpriserne og ambulancer, der ikke altid kommer hurtigt nok frem. Produkter markedsføres på løgnagtige oplysninger, som vi så det i Skin-Cap-sagen, ja, helt ind i landbruget fyldes dyrene systematisk med overflødig medicin i selve deres foder, de såkaldte vækstfremmere.

Disse sager er ikke enkeltstående, men tegner tværtimod et mønster, en udvikling, hvor industriinteresserne i sundhedssektoren går forud for mennesket.

Statsministeren mener, at NATO-topmødet i Madrid var et historisk vendepunkt. Det kan man desværre godt sige, for det var begyndelsen til en ny deling af Europa. Beslutningen om en udvidelse af NATO mod øst kan vise sig at blive en historisk fejltagelse af de helt store, som vil skabe nye skel mellem Rusland og dets allierede på den ene side og NATO på den anden. Den umiddelbare virkning af Polens, Tjekkiets og Ungarns optagelse i NATO vil være, at nedrustningen og afspændingen går i stå i det baltiske område.

Desværre har netop den danske regering gjort sig internationalt bemærket ved at være den regering, der mest aggressivt har arbejdet for så omfattende og så hurtig en NATO-udvidelse som muligt og dermed også har forspildt alle muligheder for at arbejde for atomvåbenfrie zoner og nedrustning i vores del af verden. Det har ellers ikke skortet på forslag herom.

Statsministeren kom i sin åbningsstale med en række yderst diskutabile, for ikke at sige helt forkerte påstande om Amsterdamtraktaten.

For det første hævdede han, at Amsterdamtraktaten er forudsætningen for en udvidelse af EU. Sådan er det ikke. Der er jo intet i Amsterdamtraktaten, som er nødvendigt af hensyn til udvidelsen, og statsministeren vil vel ikke stå

heroppe og påstå, at de udvidelsesforhandlinger, som går i gang her i december, vil blive stoppet, hvis vi her i Danmark stemmer nej, når vi skal til folkeafstemning den 28. maj næste år.

Nej, tværtimod er situationen den, at regeringen var med til at lave en værre gang sjud på EU-topmødet i juni i Amsterdam, hvor spørgsmålet om en ændring af magtfordelingen til ugunst for de små lande i første omgang blev fejlet ind under gulvtæppet, for at man overhovedet kunne få strikket denne traktat sammen, men det vil blive rejst igen af de store lande med Frankrig i spidsen. De vil have mere magt, og de store landes magtbegær kan forhindre udvidelsen. Men et dansk nej til Amsterdamtraktaten behøver overhovedet ikke på nogen som helst måde at forsinke udvidelsen. Det er simpelt hen en skræmmekampagne, som statsministeren har lanceret.

Tilsvarende er det forkert, når statsministeren hævder, at Amsterdamtraktaten er bedre end den nuværende Maastrichttraktat. Traktaten skulle efter statsministerens opfattelse ligefrem være et fremskridt for demokratiet og menneskerettighederne.

Så må man spørge: Er det et fremskridt for menneskerettighederne, at EF-Domstolen får mere magt til at fortolke? Jeg tror ikke, at nogen seriøst kan tro, at det vil styrke menneskerettighederne.

Er det et fremskridt for menneskerettighederne, at man ikke mere kan flygte fra et EU-land til et andet, hvis éns rettigheder krænkes? Det er direkte i strid med menneskerettighederne.

Er det en forbedring af miljøet, når man i Amsterdamtraktaten har slået fast, at miljøgarantien ikke må hindre det indre markeds funktion? Det kan ikke kaldes en forbedring, i hvert fald ikke, hvis man går ind for, at vi skal have en miljøgaranti, som reelt kan bruges.

Endelig er det også forkert, når statsministeren hævder, at de fire danske undtagelser står intakte og sikre tilbage efter regeringskonferencen. De danske undtagelser på det retlige område er en parodi på en undtagelse.

Også når det gælder politisamarbejdet, indføres der nu en ny form for lovgivning, de såkaldte rammeafgørelser, som i realiteten er det samme som direktiver, altså den slags lovgivning, som vi kender hundredevis af eksempler på inden for det indre marked, og som tilmed kan indbringes for EF-Domstolen. Det er overnationalt. Det er i glasklar strid med den danske undtagelse.